

IRENE PUJADAS I FARRÉ

LA INTRUSA

Barcelona

© Irene Pujadas, 2025

Primera edició: gener del 2025

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya

**Generalitat
de Catalunya**

Revisió: Adriana Plujà
Compost en Dante a L'Altra Editorial
Imprès a Romanyà Valls

ISBN: 978-84-129257-9-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 23.540-2024

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

O. ON S'EXPLIQUEN, VAGAMENT, ELS PROLEGÒMENS
I ELS PERQUÈS D'AQUESTA AVENTURA

Heus aquí la història de la Diana, la reina de les babaues i les llumeneres, la capitana dels tira-que-vas, una inconscient de manual. Heus aquí la història de la Diana i dels seus problemes: la manera com van aparèixer, la manera com els va afrontar, la manera com s'hi va endinsar i la manera com va sortir-ne, si no victoriosa, com a mínim tota d'una peça, que no és poca cosa. La Diana va veure el que va veure i ara no pot no haver-ho vist, i quan va tornar del viatge es va dir: Això, abans d'esforçar-me a oblidar-ho, ho hauria d'explicar al personal.

Heus-la, doncs, aquí, la Diana. Les seves aventures van començar perquè va dir: Per què no?, quan hauria pogut dir: No, i llavors mai s'hauria ficat en problemes. Tot el que li va passar, els embolics on va enfangar-se, els dies a la garjola, les persecucions i les calçotades, l'explotació de menors, les grans obres d'enginyeria, els malentesos, les riuades de turistes, els balls de bastons... S'ho hauria pogut pensar dos cops? Efectivament, però a posteriori sempre és més fàcil arribar a conclusions sensates. Per motius circumstancials, pragmàtics, materials i d'un astorament sense precedents, la Diana no va prendre notes durant l'aventura. Tenia un acompanyant més petit que una puça, però aquí ja hi arribarem quan toqui.

Sigui com vulgui, el periple va ser prou estrofolari per recordar-ne la majoria de detalls.

Ara que el viatge ja s'ha acabat, la Diana pensa: Llenquallarga, saberuda suprema, la pròxima vegada posa un parell de dits al front i deixa reposar el pensament, pasta'l, que coaguli i mira-te'l amb uns ulls objectius, amb una mirada una mica encaminada a protegir-te de tu mateixa. Però en aquell moment no va pensar res d'això. No va pensar res ni va mirar enlloc. Només volia que la deixessin en pau, així que va dir el que no havia de dir i va fer el que no havia de fer, i el que sí que va dir i el que sí que va fer, combinats d'aquesta manera específica, són el que va dur-la als budells pudents de si mateixa.

Heus-la, doncs, aquí, la Diana. La seva història va començar amb bones intencions, però no és la primera vegada que una voluntat noble es fot estrepitosament de lloros. Va tot bé?, li havia dit un dia el Narcís; se la mirava amb una cara rara. Què vols dir?, li havia dit la Diana. Que t'ha passat alguna cosa?, havia preguntat ell, i s'havia acostat i li havia investigat el cutis. Feia molts anys que eren amics. S'havien conegut tot just estrenada la majoria d'edat, treballant de cambrers de càterings per a una ETT. Que peculiar, li havia dit el Narcís, és com si alguna cosa no acabés d'encaixar-te. Aquest devia ser el primer cop, i la Diana no en va fer cas.

I va ser poc després, que estava amb l'Alba i el Blai, i l'Alba va dir: No li veus alguna incongruència? Es dirigia al Blai i assenyalava la Diana, la seva manifestació corpòria. Me'n va parlar el Narcís, va dir l'Alba. El Blai va dir:

Què vols dir? L'Alba va dir: Mira-te-la bé. El Blai va fixar els ulls en la Diana; va començar per la cara, amunt cap a la coroneta, avall fins als peus. Tens raó, va dir-li el Blai a l'Alba. Que t'ha canviat el color dels ulls?, va preguntar ell. Que t'ha passat alguna cosa que no vols o no pots dir-nos?, va preguntar ella. No res, li havia passat, i no res, li havia canviat, però ells hi insistien. La Diana odiava perdre el temps amb els afers de l'esperit. Les qüestions intangibles l'espaventaven. Si un problema no podia solucionar-se amb quatre maniobres, no valia la pena malgastar-hi hores d'aquesta breu existència nostra. Però l'Alba i el Blai insistien, i la seva insistència era fruit de l'amor. Hi ha hagut una alteració misteriosa en la teva forma de ser, li deia l'Alba, és com si se t'haguessin desencaiyat les plaques tectòniques internes. Tens, de sobte, un aire poc sòlid. Aquest va ser el segon cop.

I uns dies després, encara, l'Antònia. Li havia arribat per boca de l'Alba i el Blai. No crec que sigui res físic, li va dir a la Diana, tens una cosa trencada a dins i se't marca a l'epidermis. Se't nota a les puntes dels cabells, li va dir el Roldán, se't nota a la corba dels llavis, a la tonalitat cutània i a la salut postural. No gaire més tard, la seva germana va comentar-li: Últimament la naturalesa de la teva persona no s'adiu amb la naturalesa habitual de la teva persona, i va fer vibrar els dits a l'aire d'una manera abstracta. Estaven amb li Nur i l'Ot, i li Nur i l'Ot hi coincidien. Malgrat que tots tres tenien opinions diametralment oposades sobre quina era exactament la naturalesa de la seva persona, tots tres coincidien que la naturalesa de la seva persona tenia força marge de millora.